

MC İKTİDARDAN DÜŞÜRÜLMELİDİR

Türkiye yeniden bir hükümet buhranıyla karşı karşıya bulunuyor: Belki daha doğrusu, hükümet buhranının yeniden alevlenmesi olasılığıyla karşı karşıyadır. MC hükümeti oturmuş, süreklilik güveni veren bir hükümet olamadığından, onun kurulması ile hükümet buhranı küllenmiş, ama yok olmamıştı. Şimdi yeniden tam boy ortaya çıkacak görünüyor. Demirel, hükümetin devam edeceğini durmadan tekrarlamasına rağmen, onun bu sözleri koalisyonu bozanın kendisi, veya partisi olmayacağı anlamına geliyor, koalisyonun bozulması sorumluluğunu -bozulacaksa eğer- MSP'ye yüklemek istiyor. MSP, kendisini koalisyon içinde erimekten kurtarmak için ortaya bir takım şartlar atıyor ve Kıbrıs konusunda eski görüşünde ısrar eden tavizsiz bir tutum takınıyor. MSP'nin bu vaziyet alışına Demirel umursamaz ve kendi başına buyruk hareket eder görünümündedir. Erbakan, Amerika ile müzakerelere başlama konusunun bakanlar kurulunda görüşülüp karara bağlanması hususunda açık ve kesin konuştuğu halde ABD ile müzakerelerin bir hafta içinde başlayacağı yetkililerce ifade olunuyor ve bu ifadeler tekrarlanıyor. Demirel'in MSP'nin talepleri karşısında tutumunun ne olacağı, aslında, MSP, DP ve bağımsızlar üzerine yaptığı ve yapacağı hesaplara bağlıdır. MSP koalisyondan çekilmeye kadar gitmeyebilir, gidemeyebilir. MSP'li milletvekillerinin hiç değilse bir kısmının batmakta olan gemiyi terkedip AP gemisinin bordasına atlama hesapları içinde olmaları olasıdır.

Parçalanma tehlikesi karşısında MSP liderliği her şeye rağmen koalisyonda kalmayı seçer o zaman; veya AP onu parçalanmaya zorlar ve MSP ile bağımsızlardan gelenlerin katılması ile hükümetini yeniden düzenlemeye girişir. Ne var ki, MSP'nin parçalanıp -veya parçalanmadan- koalisyondan çekilmesiyle MC hükümeti düşerse, yeni hükümeti kurmak görevinin yine Demirel'e verilip verilmeyeceği sorunu ortaya çıkar. Demirel iktidardan gitme ihtimalini gözönüne alır mı, almaz mı? Bizce iç ve dış politikaya ilişkin sorunlar ne denli büyük ve zor sorunlar olsa da Demirel başbakanlığı bırakmaya yönelmeyecektir. Onu destekleyen iç ve dış güçler de istemezler. Demirel'in görevi, iç ve dış politika sorunlarına ABD'nin, Batı Avrupa'nın ve içindeki büyük tekelci sermaye çevrelerinin istedikleri çözümleri getirmektir. Demirel bunun için iş başına getirilmiş, desteklenmiş ve desteklenmektedir. Sübjektif açıdan bu zor durumdan sıyrılmak istese, muhalefette olmayı partisinin seçim şansı için daha elverişli bulsa bile iktidardan çekilmeye kalkışamaz. Kendisinden beklenen, yukarda açıkladığımız görevi yerine getiremediği, geri bıraktığı zaman Demirel biter.

Bu nedenlerle, Demirel MSP ile aralarındaki anlaşmazlığı koalisyonu bozma noktasına kadar getirmek istemeyecektir; MSP'nin getireceği de şüphelidir. Bizce kuvvetli olan ihtimal, MC'nin iktidarda kalacağıdır; bazı iç değişikliklere uğrasa da.

Demirel hükümeti kalacak, ABD ile ilişkiler, yardımın ileride bir daha kesilmesi ni önleyecek bir takım şartlara bağlanarak yeniden pekiştirilmek istenecek ve şöyle veya böyle pekiştirilecektir. “Ecevit planı” olarak basında sözü edilen anlaşma çerçevesinde Kıbrıs Türk federe devletinin % 28-33 toprak genişliğine sahip olması öngörüldüğü söylendiğine göre, Yunanlıların ve Makarios hükümetinin de % 25 civarında bir toprak genişliğine razı olabilecekleri haberleri çıktığına göre, hükümetin Kıbrıs sorununu bir çözüme vardırması zor olmayacaktır, önce merkezi devletin ve federe devletlerin yetkilerinin tesbiti, sonra toprak sorununun ele alınması görüşü, esastan ziyade usule ilişkin olduğundan aşılabilir bir engel çıkarmayacaktır. Adanın, yabancı üslerden, silah ve askerden arınması, Kıbrıs devletinin kendisinin silahsızlandırılması ve askersizleştirilmesi söz konusu bile edilmeyecektir. Federe devletlerin ve toplumların içyapılarının demokratikleştirilmesi, halktan yana, halkın gerçek denetiminde rejimlerin oluşturulması akla bile gelmeyecektir.

Kısacası, Türkiye ve Kıbrıs, ABD’nin, emperyalizmin yörüngesinde tutulmaya devam olunacaktır.

İç sorunlarda da Demirel hükümeti büyük burjuvazinin kendisinden istediklerini gerçekleştirmeye çalışacaktır. Zamlar birbiri ardına gerçekleşecek, işçi ücret ve taleplerinin dondurulması ve durdurulması çareleri aranacak, sanayileşme ve finansman sorunları iç ve dış iş çevrelerinin, tekellerin istekleri doğrultusunda düzenlenecektir. Bütün bu nedenlerle de işçi sınıfı ve anti-emperyalist, demokratik güçler üzerinde baskılar artırılacak, demokratik özgürlükler alabildiğine kısıtlanmaya çalışılacaktır. Verili şartlar altında Demirel hükümeti, faşizan tırmanmayı sürdürmeden iktidarını yürütemeyecektir.

Bu nedenle, MC’nin veya değişikliğe uğramış bir Demirel hükümetinin, kaldığı sürece yıpranacağı, AP’nin tabanından kayıplara uğrayacağı gerekçesiyle olumlu karşılanması, demokratik, ilerici, sol güç ve çevrelerin benimseyeceği bir tutum değildir. Seçim öncesinde, MC geriletilmeli, onu iktidardan düşürecek şartlar oluşturulmalıdır, demiştik. Bu hedef, seçim sonrasında da geçerliliğini korumaktadır. Demirel’in başında bulunduğu bir hükümet iktidarda bulunduğu sürece faşizan rejim günden güne pekişecek, kemikleşmeye doğru gidecektir. Bunu önlemeye çalışmak tüm demokratik, ilerici, sol güçlerin güncel ivedi görevidir. Bunun için de hedef, erken genel seçimdir.

Yürüyüş, Sayı 30, 4 Kasım 1975